

maal udtale min fulde Enighed med det ærede Medlem i at beklage, at det ikke er Justitsministeren, men mig, der staar her. Det er muligt, at jeg kunde svare paa enkelte af Spørgsmaalene, men jeg tror, det er rigtigere, at Besvarelserne bliver opsat til en senere Lejlighed. Naturligvis er det ærede Medlem fuldt berettiget til at stille Spørgsmaal, og hans Videbegærlighed er ogsaa i allerhøjeste Grad anerkendelsesværdig, men det er dog en gammel Regel, at Ting, man ved Besked med selv, skal man ikke spørge om, og mindst af alt skal man spørge en Person, der ikke er saa kyndig paa det paagældende Omraade som Spørgeren selv. Som sagt, det ærede Medlem har Ret til stille Spørgsmaal, men jeg vil for mit Vedkommende henvise det ærede Medlem til at faa dem besvaret ved senere Behandling af denne Sag, idet det skal være mig magtpaaliggende at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa, at disse Spørgsmaal er stillet, og at det da er rigtigt, at Svaret bliver givet af ham.

Steincke: Den højtærede Landbrugsministers Udtalelser var en Blanding af ægte Beskedenhed og urimelig Manuduktion overfor mig, som han samtidig stadig hævdede vidste bedre Besked. Landbrugsministeren begyndte med at sige, at jeg havde klaget over, at Revisionen var foretaget i Øjeblikket, men at der dog ingen Ulykke var i at forlange en Revision, naar man bevisligt indførte Forbedringer. Paa det Omraade, hvor jeg særlig beklager Revisionen, er ikke indført Forbedringer, nemlig med Hensyn til § 6, hvor man har nedsat Statstilskuddet, men bibeholdt den tidligere Betaling og derved opnaaet, at man paalægger den almindelige Befolkning, eventuelt Sygekasser og Kommuner, en større Udgift, end de havde tidligere. Det var særlig med Henblik paa dette, at jeg gjorde opmærksom paa, at Priseniveauet i det hele og Forholdene i øvrigt var saa usikre for Øjeblikket, at det havde været rimeligere og heldigere, om man havde udskudt Revisionen og nøjedes med at forlænge den hidtidige Tilstand et Aar, saa meget mere som vi fra vor Side netop ikke kan anerkende, at flere af de øvrige Ændringer er Forbedringer, men tværtimod har maattet gaa med til dem, fordi vi ikke kunde naa videre, skønt vi i og for sig var utilfredse dermed. De øvrige Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister fremsatte vedrørende dette Spørgsmaal, var jo nærmest en filosofisk Udvikling af Begrebet Revision

af en Lov og de praktisk anvendelige Regler i saa Henseende. Det synes jeg ikke, det er nødvendigt at gaa nærmere ind paa, da jeg ikke mener, at jeg tiltrænger nogen Manuduktion i saa Henseende.

Hvad § 3, 3die Stykke, angaar, hævdede den højtærede Landbrugsminister, at jeg mente, at Bestemmelsen, som den var vedtaget af Folketinget, ikke var heldig, og at man burde være blevet ved det hidtil bestaaende. Det gaar ofte saadan — jeg kender det af egen Erfaring, om end kun ganske undtagelsesvis —, at man kan føle sin Sagkundskab paa et Omraade saa ringe, at man bliver i den Grad bange, at man ikke en Gang hører, hvad den, man skulde argumentere imod, siger. Det er gaaet den højtærede Landbrugsminister paa den Maade i dette Tilfælde, thi jeg har netop hævdet, at det, som § 3, 3die Stykke, er Udtryk for, er noget overordentlig heldigt, nemlig at begunstige de Kommuner, der administrerer godt i Forvejen, men at Bestemmelsen i visse Henseender er uklar, og det var kun i saa Henseende, jeg ønskede nærmere Oplysninger — den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) var jo inde paa akkurat det samme. Det kan ikke nytte noget: § 3, 3die Stykke, vil ikke blive forstaaet, naar den skal anvendes i Praksis, thi der findes ingen Refusionsbestemmelser, og hvad enten man tager Forsørgelseskommunen, eller man tager Hjemstedskommunen, eller man tager det tredje Begreb, som den ærede Ordfører for det radikale Venstre var inde paa, men ikke tilstrækkeligt skarpt pointerede, nemlig den tilfældige Opholdskommune, som er noget andet end Hjemstedskommunen, staar man i alle tre Tilfælde ganske uden Vejledning. Naar den paagældende Kommune har afholdt Udgiften, skal den saa selv bære den, eller skal den udredes paa samme Maade, som Udgifterne til den offentlige Forsørgelse i Almindelighed udredes? Denne Bestemmelse er, som sagt, uklar, og den er uanvendelig uden nærmere Redegørelse fra Ministeriets Side, og da jeg ikke kan ane — heller ikke efter den højtærede Landbrugsministers Udtalelse —, hvorledes denne Redegørelse eventuelt vil komme til at se ud, naar Loven en Gang er vedtaget, foretrækker jeg, at vi undersøger dette Spørgsmaal her paa Rigsdagen, medens vi endnu har Loven til Behandling.

Det samme gælder selvfølgelig og i endnu højere Grad §§ 5, 10 og 13, med Hensyn til hvilke den højtærede Landbrugsminister gav blankt op, hvad der ikke er nogen Grund til at bebrejde ham,